

Hartelijk welkom op deze heuglijke dag, de dag dat we samen van een driehoek een cirkel maken.

Mijn naam is Sofie Sergeant, ik ben vandaag uw dagvoorzitter, en ik stel u graag voor aan mijn collega's:

Minne Bakker, Irene van Helden, Marianne Dijkshoorn....

Allen werken wij voor Stichting Disability Studies in Nederland, verbonden aan de Vrije Universiteit Amsterdam.

Afgelopen jaren hebben wij voor u het scholingsprogramma georganiseerd: 4 bijeenkomsten per jaar van een kleine 2 uur. Geregeld hoorden wij van u dat u de inhoud apprecieerde en boeiend vond maar dat de organisatie UWV en de procedure en de wetgeving u in de weg zat om het geleerde ook effectief te kunnen uitvoeren.

Daarom hebben wij ervoor gekozen om de diepte in te gaan, in een driedaagse. Om te onderzoeken hoe u uw werk nog beter kan uitvoeren, met duurzaam resultaat. Afgelopen najaar hebben wij met een groep van 16 mensen van het UWV drie dagen met elkaar doorgebracht. Enkelen van deze 'bende van de driedaagse' zijn hier vandaag ook aanwezig, wat wij ontzettend fijn vinden.

Wat wij gedaan hebben tijdens die drie dagen? We hebben de tijd genomen om stil te staan bij ons werk en bij waarom we doen wat we doen.

Tijd om stil te staan en te kijken vanuit het perspectief van de persoon met afstand tot de arbeidsmarkt en zijn of haar persoonlijk netwerk.

Stil te staan en te kijken vanuit ons eigen perspectief als medewerker bij UWV, elk met ons eigen rugzakje.

We noemden het me-time: kennis en inhoud tanken, genieten van uitwisseling, ruimte nemen voor reflectie.

Voor de mensen die er niet bij waren even heel kort over hoe we de driedaagse hebben gestructureerd. Elke ochtend luisterden we naar de wijsheid van een expert en gingen we met hen in dialoog. De deskundigen van dienst waren Chiel Egberts op dag 1, Jacqueline Kool op dag 2 en Edson Hato en Sven Romkes op dag 3.

Ik heb enkele quotes van deze sprekers voor u in deze presentatie meegebracht:

Ik wil u wel waarschuwen. Dit is geen samenvatting maar een kort en persoonlijk relaas, ik citeer namelijk uit mijn eigen notities.

De vijf geboden van Chiel:

1. Het is een mens die een ander mens kan raken. Niemand is gebaat bij affectief neutrale begeleiding.
2. Als randfiguur in jouw leven moet ik mandaat krijgen om te mogen helpen. De eerste vraag die ik stel is: Wie ben jij?
3. De professional belooft vaak meer dan hij/zij waarmaakt. Doe dus liever iets meer en iets eerder. Zo bouw je aan vertrouwen.
4. Jij ziet het anders dan ik. En dat blijft misschien wel zo. Maar iemand moet de eerste stap zetten 'uit zijn gelijk'. Pas dan kan er iets gebeuren.
5. Verbinding betekent ruimte maken voor verwondering, voor magie in de ruimte en voor een nieuw 'wij'.

Jacqueline:

1. Systemen houden niet van veranderen. Gelukkig mensen soms wel.
2. De voorbije jaren zijn we anders gaan kijken naar mensen met een beperking. Mijn beperking werd ooit gezien als straf van God, het dorp zag me als ongelukkig kindje, de minderbedeelde kneus. En nu – in de zogeheten participatiesamenleving – word ik op mijn eigen verantwoordelijkheid geworpen en loop ik risico om als fraudeur te worden gezien.
3. Een diagnose, een label, heeft een functie. Maar het wordt vaak een ding waar van alles aan kleeft en waar je nooit van afgeraakt.
4. Het kan zo een verschil uitmaken als iemand even zijn nek uitsteekt. Alleen maatwerk maakt het verschil!
5. Het gaat om de drie b's: being – belonging – becoming : participatie is geen doel op zich. Het gaat over mogen zijn, over je ergens bij horen voelen en over kansen krijgen om te groeien.

Sven Romkes introduceerde: 'Be ABLE', een programma dat mensen met een arbeidsbeperking aan het werk zet binnen ABN AMRO.

ABLE staat ook voor:

- Acceptatie (mogen zijn wie je bent, being, belonging)
- Bestendiging (werken aan sociale weerbaarheid, duurzaamheid)
- Loopbaanperspectief (mogen groeien, becoming)
- Energiebalans (baas over je eigen pakket)

Als voorbeeld vertelt hij over hoe mensen met afstand tot de arbeidsmarkt een job aangeboden krijgen als service medewerkers binnen ABN AMRO, om het 'ouderwets vriendelijk ontvangen' terug in de bank vorm te geven.

Drie tips van Sven:

1. Geef zodanige coaching dat mensen hier naar uit kijken.
2. Hanteer het principe van de drugsdealer: zorg eerst dat de werknemers en werkgevers verslaafd geraken aan de ervaringsdeskundigen en hun toegevoegde waarde. Bouw zonaar een inclusieve arbeidsmarkt.
3. Durf te overwegen – op momenten dat het telt – ongehoorzaam te zijn.

Edson Hato nam ons mee door een verhaal van leiderschap en moed: organisatieverandering begint bij onszelf.

Hij onderscheidt vier niveau's van leiderschap waardoor we laveren:

- Ego (denk aan Trump)
- Socialized (wat de omgeving wil, doe ik: ik ga mee)
- Self Author (voor je waarden staan, grenzen opzoeken, creatief)
- Unitive (verbindend, liefde)

Die laatste klinkt makkelijk maar bereiken slechts weinig mensen. Elke dag vragen we ons af: voeg ik waarde toe, sta ik waarvoor ik sta (inner game). En elke dag moeten we er staan, spelen we het externe spel (outer game). Die twee beïnvloeden elkaar en op basis van die overwegingen maken we beslissingen.

Een voorbeeld van Edson:

Als ik mij conformeer loop ik het risico als niet-authentiek te worden beschouwd: ik word op den duur niet meer geloofd. En langs de andere kant kan je niet altijd en overal dwarsliggen. En binnen een bank, binnen het UWV liggen procedures vast – bepaald vanuit de wet – waaraan we ons aan te houden hebben, punt. Binnen die krijtlijnen moeten we het binnen- en buitenspel spelen.

In de middag hebben we de lezing en de dialoog van de ochtend met elkaar verwerkt via een bijzondere methode: collectieve biografie genaamd.

Met de methode van collectieve biografie trachtten we ruimte te scheppen voor het stilstaan en heroverwegen van wat het betekent om mensen te begeleiden vanuit het UWV. We praatten met elkaar, we luisterden naar elkaar en we schreven met elkaar. Dit levendige en tegelijk geduldige proces bouwde zich op rondom onze onderzoeksvraag: waarom doe ik mijn werk zoals ik dat doe. Hoe zien we onze eigen positie, functie en betrokkenheid?

Onze persoonlijke verhalen zijn uniek. Maar gaandeweg verbonden we de verhalen uit ons persoonlijk rugzakje met elkaar. In het intensief luisteren en doorvragen, in het samen-zijn gedurende lange tijd in dezelfde ruimte, ontstaat er een nieuw 'wij' in een veilige context, een vrijplaats.

Enkele verhalen, gedichten en beeldverhalen die we creëerden tijdens deze driedaagse hangen hier op in een kleine gezamenlijke tentoonstelling.

Ik wil hier graag twee moedige heren op het podium ter versterking uitnodigen:

Niklas van Cassel, administratief medewerker bij Sociaal Medische Zaken in Tilburg. Hij schrijft zelf: "Ik ben zo'n arbeidsgehandicapte, arbeidsbeperkte, persoon met een functiebeperking, Wajongstatushouder, doelgroepgeregistreerde, of welke term anderen er ook aan geven. Maar bovenal ben ik gewoon mens en collega."

Robert Graansma schrijft over zichzelf heel poëtisch, bewogen edoch beknopt: "Ik ben arbeidsdeskundige".

Heren,

Jullie waren getuige èn slachtoffer in de zaak 'driedaagse' waarover ik sprak. Robert, wil jij van wal steken en ons meenemen in wat deze driedaagse bij jou teweeg gebracht heeft?

En dan het woord aan Niklas, met toelichting bij jouw foto's.

Ter uwer geruststelling:

Zowel de plaatselijke tentoonstelling, de powerpoints van vandaag, de teksten, de beelden, alles wordt u na vandaag via mail toegestuurd.

Dan rest mij nu onze huidige spreker aan u voor te stellen:

De vrouw die hier straks op het podium verschijnt is Sanne van der Hagen.

Wij zijn allemaal mensen met ambitie, en kracht, en talent. En vanuit deze bron trachten wij ons werk echt goed te doen.

We weten allemaal dat het UWV in pers en samenleving niet altijd even positief onthaald wordt. Maar dit mag vanmiddag de pret niet drukken.

Want Sanne heeft – voortbouwende op de positieve spirit van de driedaagse – een verhaal dat ons aan het denken en tot actie aanzet.

Sanne, het woord aan jou...

We zijn bijna december. Dat vraagt om een vooruitblik naar 2020 waarin wij alweer een mooi programma voor u proberen uit te bouwen:

Ik heb slecht nieuws. Onze tijd zit er op voor vandaag.

Maar ik heb ook goed nieuws.

Ik mag u er aan herinneren dat u ook vandaag een bewijs van deelname kan meenemen voor het aanvragen van accreditatiepunten.

De verslagen van vandaag, onze agenda, studie- en lesmaterialen, alles wat u nodig heeft voor verdieping en beantwoording van uw levensvragen... 1 website: disabilitystudies.nl

Tot slot mag ik u allen bedanken. Dank om hier vandaag te zijn en actief te luisteren en reageren. We willen de driedaagse-participanten bedanken voor hun vertrouwen, danken omdat wij hen even uit de dagdagelijkse praktijk mochten ontvoeren. Wij troostten ons dat zij achteraf melding maakten van het Stockholmsyndroom en de ontvoering als een positieve ervaring hebben gemeld.

Over ontvoering gesproken. Mij is medegedeeld dat ik u mag begeleiden naar de borrel, ik hoop dat u nog wat tijd maakt om de tentoonstelling te bekijken. Ik wens u behouden reis en graag tot ziens.